

מתוך

תּוֹרַת ד'

תְּנַמִּימָה

פְּרֻשַׁת הַשָּׁבוּעַ לִילָדִים

על פי רבנו, הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל

כְּתָבָה: ר. סופר

ירושלים ת"ו

איורים: משה אבני

עיצוב עטיפה וגרפיקה: חנה בן אהרון

צילומים: משה קפלן, רן צור ואחרים

דפוס ליין, מישור אדומים

תודתנו לכולם

כל הזכויות שמורות למחברת

ניתן לצלם או להעתיק חלקים מן הספר שלא למטרות רווח

כתובת המחברת: ר. סופר, בית שערים, 7 ירושלים

טל. 02-6535470 ; 0549144980

הדפסה ראשונה: תשנ"ב

הדפסה שניה מתוקנת, מנוקדת ומורחבת: תשס"ח

הדפסה שלישית: תשע"ה

וִיקָרָא

אַחַד הַמְרָבָה וְאַחַד הַמַּמְעִיט וּבִלְבָד שְׂיִכּוֹן לְבוֹ לַשָּׁמַיִם

שְׁלוֹם, יְלָדִים חֲבִיבִים,

מִסְפָּרִים לָנוּ חֲכָמִינוּ: רַבִּי אֶלְעָזָר, תַּלְמִידוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן,
חָלָה. הָלַךְ רַבִּי יוֹחָנָן לִקְיָם מְצוֹת בְּקוֹר חוֹלִים. בָּא לִפְנֵי רַבִּי
אֶלְעָזָר וּמָצְאוּ בּוֹכָה. חָשַׁב רַבִּי יוֹחָנָן, שֶׁרַבִּי אֶלְעָזָר בּוֹכָה
בְּשָׁל שְׁלֹא לָמַד כָּל-כָּךְ הֲרַבָּה תוֹרָה, וְנִחְמוּ: בְּנִי, אִם
מִצְטָעֶר אַתָּה עַל שְׁלֹא לָמַדְתָּ הֲרַבָּה תוֹרָה, הֲלֹא כָּבֵר
שְׁנִינוּ: אַחַד הַמְרָבָה וְאַחַד הַמַּמְעִיט, וּבִלְבָד שְׂיִכּוֹן לְבוֹ
לַשָּׁמַיִם (בְּרֻכּוֹת ה').

וְעוֹד מִסְפָּר שֵׁם. חֲכָמֵי יְבֵנָה הָיוּ רְגִילִים לֹאמַר דְּבַר זֶה
פְּעָמִים רַבּוֹת: "אֲנִי בְרִיָּה וְחֲבֵרִי בְרִיָּה". כְּלוּמַר אֲנִי, שְׁלוּמִד
תוֹרָה, הֲרִינִי בְרִיָּה, אֲנִי חָשׁוּב לִפְנֵי-יִתְבָּרֵךְ. וְגַם חֲבֵרִי,
שֶׁהוּא עִם-הָאָרֶץ, אֵף הוּא בְרִיָּה, אֵף הוּא חָשׁוּב וְרָצוּי לִפְנֵי
ד'. "אֲנִי מְלַאכְתִּי בְּעִיר וְהוּא מְלַאכְתּוֹ בַּשָּׂדֶה, אֲנִי מְשֻׁכֵּים
לְמַלְאכְתִּי וְהוּא מְשֻׁכֵּים לְמַלְאכְתּוֹ... שְׂמָא תֹאמַר – אֲנִי
מְרָבָה וְהוּא מַמְעִיט", כְּלוּמַר, אֲנִי לּוֹמֵד תוֹרָה הֲרַבָּה וְהוּא
לוֹמֵד תוֹרָה מְעַט, שְׂמַלְאכְתּוֹ בַּשָּׂדֶה, "כָּבֵר שְׁנִינוּ: אַחַד
הַמְרָבָה וְאַחַד הַמַּמְעִיט וּבִלְבָד שְׂיִכּוֹן לְבוֹ לַשָּׁמַיִם" (שם יז).
עִם יִשְׂרָאֵל, יְלָדִים, יִשְׁנֻם בּוֹ תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, וְיִשְׁנֻם בּוֹ

אנשי מעשה, שלא זכו ללמד הרבה תורה, אך הם עמלים קשה ובישר לפרנסתם, ואף מפרנסים את תלמידי החכמים. אפשר שהיו חפצים מאד לשבת בבית המדרש וללמד תורה, אלא שאין שעתם פנויה. ואולי, אולי גם אינם מכשרים כל-כך לעסק בתורה כל היום כלו. וכן, הללו קנו הרבה תורה, והללו, יש בידם רק מעט תורה, אף על פי שהם אנשים טובים והגונים מאד. על כן, אפשר שאלה, עמי הארצות, שמלאכתם בשדה, מצטערים על כך שאין בידם יותר תורה, שיקבלו עליה שכר כאחיהם, תלמידי החכמים, שמלאכתם בעיר.

באה התורה בפרשתנו, ומלמדת אותנו עוד נפלא בעבודת ד'. הקשיבו ילדים. הנה כתבה התורה: "אדם כי-יקריב מקם קרבן לד'... אם-עלה קרבנו מן-הבקר... **אשה רים ניחם לד'**" (ויקרא א, ב; ט). "ואם-מן-הצאן קרבנו... יקריבנו... והקטיר המזבחה עלה הוא **אשה רים ניחם לד'**" (שם י; יג). "ואם מן-העוף עלה קרבנו לד'... עלה הוא **אשה רים ניחם לד'**" (שם יד; יז). "ונפש כי-תקריב קרבן מנחה לד'... **אשה רים ניחם לד'**" (ב א-ב).

אם כן מה אומרת לנו התורה? כך היא מלמדת אותנו: קרבן בהמה, שהוא החשוב מכלם, וקרבן מן הצאן שהוא פחות במעלה, וקרבן מן העוף שהוא עוד פחות משניהם, וקרבן מנחה, שהוא אפלו איננו מן החי, אלא מן הצומח

בְּלִבְד – כָּלֶם כָּלֶם, אִמְרָה הַתּוֹרָה, רְצוּיִים לִפְנֵי ד' בְּשׁוּה!

כָּלֶם הֵם "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לִד!"

קִרְבֵּן הַבְּהֵמָה וְקִרְבֵּן הַמִּנְחָה שְׁוִים לִפְנֵיו? אִמְנֵם כֵּן. אִם
אִמְנֵם כֹּךְ הוּא, שְׁמָא יִחְשַׁב הָעֹשִׂיר בְּלִבּוֹ: בְּשָׁל מָה עָלִי
לִפְזֹר מִמּוֹן כֹּה רַב? אָבִיא אֶף אֲנִי קִרְבֵּן מִן הָעוֹף, אוּ מִן
הַמִּנְחָה?

לֹא כֵן יְדִידִי. מִי שֶׁיִּכַּל לְהִרְבּוֹת, בּוֹדֵאי יִרְבֶּה. חַיֵּב כָּל
אֶחָד לְהִבִּיא עַד כֶּמֶה שְׂיִדּוֹ מִשְׁגָּת, כָּפִי יִכְלֹתוּ. וּבִכְלָל, הֵיכֵן
רְאִינוּ שְׂיִתְקַנָּא הָעֹשִׂיר בְּעֵנֵי? הֲלֹא הוּא כֹה שְׂמֵחַ, שְׂיִישׁ
בְּיָדוֹ לְהִקְרִיב לִפְנֵי ד' קִרְבֵּן יִקָּר, לְכַבּוֹדוֹ-יִתְבָּרַךְ. אֲלֹא זֹאת
הִיא כּוֹנֶנֶת הַתּוֹרָה: דָּעוּ לָכֶם בְּנֵי, סָאָה אַחַת קֶמַח חֲטִין
שְׂיִקְרִיב לִפְנֵי הָעֵנִי – הֲלֹא הִיא כְּבֵהֶמָה שְׁלֵמָה שְׂיִקְרִיב
לִפְנֵי הָעֹשִׂיר! כֵּן כֵּן! וּמָהוּ שֶׁעָשָׂה אוֹתָם רְצוּיִים לִפְנֵי
בְּשׁוּה? אֶהְבֵּת ד' שְׁבִלְכֶבֶם! הַיִּחֹס הַנֶּפֶשִׁי. עֲשִׂית הַמִּצְוָה
בְּכוֹנָה תְּמִימָה וּבְלִב שָׁלֵם!

אֵיזָה לְמוֹד חָשׁוּב וְנִפְלָא לְמַדְנֵי הַיּוֹם: מָה שְׂאִינְנוּ בְּהִשָּׁג
יְדֵנוּ, מָה שְׂאִינוּ בִּיכְלִיתֵנוּ – כָּאֵלּוּ אִינְנוּ קָיָם! אוּלָם מָה
שְׁבִיִּדְנוּ לַעֲשׂוֹתוֹ – "אֶחָד הַמֶּרְבֶּה וְאֶחָד הַמִּמְעִיט וּבְלִבְד
שְׂיִכֹן לְבוֹ לְשִׁמִּים!"

וְהַלּוֹאִי, יְלָדִים יִקְרִים, וְנִזְכָּה כֹךְ לַעֲבֹד אֶת ד' כָּל יְמֵי
חַיֵּינוּ – בְּתִמְיָמוֹת, בְּשִׁמְחָה, בְּאַהֲבָה.

(על פי 'טל חרמון' למו"ר הרב אבינר שליט"א)

שַׁבַּת שְׁלוֹם!